

Tranen om de acacia's

De sierappelbomen naast mijn huis hadden bloedluis en de man van de Milieudienst zette hardvochtig een kruis op de twee stammetjes: "Nee, van bloedluis herstellen ze nooit." Of dat waar was kon ik niet beoordelen, maar ik vond het wel erg jammer dat de boompjes zouden worden gekapt en vervangen door acacia's. "Ook hele mooie boompjes, hoor", zei die man nog. Pas maanden later begon ik te begrijpen waarom de Gemeente Groningen toch zo dol is op deze exoot.

Een acacia vergt namelijk geen onderhoud, en dat onder andere omdat onze Nederlandse insecten er niet van of op kunnen leven. Nu de bomen er twee jaar staan (ze groeien uitstekend en zijn frissgroen van kleur) moet ik zelfs constateren dat er helemaal niets op leeft. De acacia's blijken voor vogels niet eens geschikt om gewoon in te zitten.

Ik begin grote bezwaren te ontwikkelen tegen de twee acacia's die steriel staan te zijn naast mijn schutting.

De sierappels droegen in de herfst enorm veel vrucht en trokken allerlei vogels aan. Groepjes Merels (tot wel 20 exemplaren) aten zich ongans aan de kleine appeltjes en zorgden jaar op jaar voor veel levendigheid in mijn tuintje. Mezen en loofzangers pikten in de kruinen naar insecten en mijn Spreeuw zat er te zingen.

Ik wil weer sierappels en de Gemeente Groningen gaat binnenkort de eerste brief ontvangen in het kader van mijn nieuwe actie *Kappen met die Acacia's*. Ik wil weer echte bomen met een functie, bloedluis of geen bloedluis.

Want aan acacia's heb ik inmiddels een bloedhekel.